

РЕШЕНИЕ

№ 2076

гр. София, 24.06.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 1 състав, в публично заседание на 02.06.2010 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лозан Панов

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **7446** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Г. – С. Х. Ал-К., чрез адв. Д. Т. със съдебен адрес [населено място], [улица], срещу Заповед № АГ 4383/21.04.2009 г. на Началника на отдел „Пътна полиция” – СДВР, с която е иззето свидетелството за управление на МПС №[ЕИК], кат. В, на Г. – С. Х. Ал-К..

Жалбоподателката Г. – С. Х. Ал-К., чрез адв. Д. Т., моли за отмяна на обжалваната заповед, като поддържат становище за нейната незаконосъобразност поради нарушение на материалния закон. Поддържа се, че със Заповед № АГ 4383/24.11.2008 г. на Началника на отдел „ПП”-СДВР вече е била наложена ПАМ по реда на чл. 171 от ЗДвП, която заповед е влязла в законна сила и наказанието е изтърпяно. Впоследствие Г. – С. Х. Ал-К. е предприела действия за възстановяване на контролните точки в оторизирана фирма, но и е връчен нов индивидуален административен акт - Заповед № АГ 4383/21.04.2009 г. на Началника на отдел „Пътна полиция” – СДВР. В същата се съдържат пет наказателни постановления, които не са връчвани на лицето, поради което не са влезли в законна сила. Искане се отмяна на Заповед № АГ 4383/21.04.2009 г. на Началника на отдел „Пътна полиция” – СДВР.

Ответникът, чрез своя процесуален представител, взема становище за неоснователност на жалбата.

СЪДЪТ, след като прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, а се установява и от приетите по делото писмени доказателства, че жалбоподателката Г. – С. Х. Ал-К. притежава свидетелството за управление на МПС №[ЕИК], кат. В, издадено от „ОПП”-СДВР.

Със Заповед № АГ 4383/21.04.2009 г. на Началника на отдел „Пътна полиция” – СДВР на осн. чл. 171, т. 4 от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка като е иззето свидетелството за управление на Г. – С. Х. Ал-К., поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

В заповедта е посочено, че на водача Г. – С. Х. Ал-К. са отнети 72 контролни точки със следните влезли в сила наказателни постановления – НП № 0401/5893/05/17.12.05 г., връчено и влязло в законна сила, отн. к.т. 6; НП № 119441/11.10.05 г., връчено и влязло в законна сила, отн. к.т. 14; НП № 36273/03.04.06 г., връчено и влязло в законна сила, отн. к.т. 6; НП № 1415/761//06/21.09.06 г., връчено и влязло в законна сила, отн. к.т. 2; НП № 17976/07.03.07 г., връчено и влязло в законна сила, отн. к.т. 10; НП № 13373/25.02.08 г., връчено и влязло в законна сила, отн. к.т. 6; НП № 13545/25.02.08 г., връчено и влязло в законна сила, отн. к.т. 3; НП № 57236/12.05.08 г., връчено и влязло в законна сила, отн. к.т. 6 и НП № АГ4383/10.12.08 г., връчено и влязло в законна сила, отн. к.т. 19.

Във връзка с компетентността на административния орган, издал оспорената заповед, ответникът е представил копие от Заповед № ІЗ-1393/09.08.07 г. на Министъра на вътрешните работи.

При така установената фактическа обстановка, АДМИНИСТРА-Т. СЪД – СОФИЯ, І Отделение, І състав обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена срещу обжалваем административен акт и от заинтересовано лице. Същата е депозирана в рамките на законоустановения преклузивен срок по чл. 149, ал.1 от АПК. Ето защо жалбата се явява процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

По същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Процесната заповед е издадена от компетентен орган – Началник на отдел „Пътна полиция”-СДВР, при делегирани функции, съобразно Заповед № ІЗ-1393/09.08.07 г. на Министъра на вътрешните работи.

Заповедта е издадена при спазване на административно-процесуалните правила. При издаването на индивидуалния административен акт е спазена предвидената от закона форма, а оспорената заповед съдържа разпоредителна част, реда за съобщаване, както и реда за обжалване.

Процесната заповед е материално незаконосъобразна.

По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. На основание по чл. 171, т. 4 от ЗДвП може да се наложи принудителна административна мярка "изземване на свидетелството за управление" на лице, което не е изпълнило задължението си произтичащо от нормата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, която гласи: "Водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за правоуправление в съответната служба на министерство на вътрешните работи". От друга страна, с разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Наредба № І-139/16.09.2002 г. е определен максималният размер - 39, на контролните точки за отчет на извършени нарушения на правилата на движение.

Отнемането на контролните точки е релевантен факт, като неговото наличие и установяване следва да се извърши от компетентния административен орган, с чието проявление възниква публичното право на административния орган да приложи принудителна административна мярка, като из земе свидетелството за правоуправление на цитираното в заповедта основание с цел да преустанови извършваното правонарушение.

В конкретния случай в мотивите към индивидуалния административен акт са посочени изброените по-горе наказателни постановления, за които се твърди, че са влезли в сила с произтичащите от това правни последици, свързани с конкретния брой отнети контролни точки от водача.

Видно обаче от приложеното към административната преписка НП № 119441/11.10.05 г., издадено от зам. Началника на ПП-КАТ /стр. 36/, същото не е съобщено на Г. – С. Х. Ал-К., тъй като не е връчено, доколкото не е извършено надлежно отбелязване върху известието за доставяне /стр. 37/. Това се отнася и до НП № 36273/03.04.06 г. /стр. 38/ и НП № 17976/07.03.07 г. /стр. 40/, при които е приложена нормата на чл. 58, 2 от ЗАНН без наличието на законовите предпоставки за тази процедура. Следователно посочените по-горе наказателни постановления не са влезли в сила и не са породили законоустановените правни последици.

Влязлото в сила наказателно постановление е правопораждаща предпоставка за предприемане на действия във връзка с правомощието на държавата по административнонаказателното правоотношение да наложи на нарушителя изпълнението на определеното му административно наказание. От друга страна, в конкретния случай, всяко наказателно постановление е свързано с отчетния характер на отнетите контролни точки за отчет на извършени нарушения на правилата на движение по реда на Наредба № I-139/16.09.2002 г. След като обаче посочените по-горе наказателни постановления № 119441/11.10.05 г., № 36273/03.04.06 г. и № 17976/07.03.07 г. не са влезли в сила, следователно не е възникнало за държавата правото да наложи на Г. – С. Х. Ал-К. изпълнение на определеното й административно наказание, както и не е налице основание за отнемане на контролните точки по тези наказателни постановления. Ето защо в оспорената Заповед № АГ 4383/21.04.2009 г. на Началника на отдел „Пътна полиция” – СДВР без наличието на законовите предпоставки е прието, че са отнети контролни точки, а оттук и неоснователно е наложена принудителна административна мярка – изземване на свидетелството за управление на Г. – С. Х. Ал-К., поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Съдът намира за необходимо да отбележи, че по отношение на НП № 0401/5893/05/17.12.05 г. /стр. 60/, отн. к.т. 6, е погасена възможността на държавата да реализира правомощията си да изпълни наложеното наказание поради изтичане на предвидената в закона абсолютна давност – чл. 82, ал. 3 от ЗАНН. Нарушението по НП № 0401/5893/05/17.12.05 г. е по чл. 21 ЗДвП, вр. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП – обикновено формално нарушение, следователно началният момент, от който давността започва да тече е датата на довършване на изпълнителното деяние. В случая нарушението е извършено на 14.05.2005 г., като е отбелязано, че е влязло сила на 26.01.2006 г., т.е. към момента на издаване на оспорения акт Заповед № АГ 4383/21.04.2009 г. е изтекъл срокът по чл. 82, ал. 3 от ЗАНН.

При тези обстоятелства, съдът приема, че не са налице предпоставките на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП за налагане на принудителна административна мярка спрямо

жалбоподателката Г. – С. Х. Ал-К., тъй като за същата не е произтекло задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството за правоуправление в съответната служба на министерство на вътрешните работи, тъй като към момента на издаване на оспорения админи-стративен акт жалбоподателката е претежавала необходимия брой контролни точки за отчет на извършени нарушения на правилата на движение, съобразно Наредба № I-139/16.09.2002 г.

С оглед на горното, жалбата се явява основателна и доказана, поради което следва да бъде уважена.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ, I ОТДЕЛЕНИЕ, 1 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ като незаконосъобразна Заповед № АГ 4383/21.04.2009 г. на Началника на отдел „Пътна полиция” – СДВР, с която е иззето свидетелството за управление на МПС №[ЕИК], кат. В, на Г. – С. Х. Ал-К..

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД в 14-дневен срок от съобщенията до страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: